

Список літератури

1. «Термины и определения дистанционного обучения», Лаборатория дистанционного обучения Российской Академии Образования // <http://distant.ioso.ru/do/termin.htm> (дата обращения 12.11.11)
2. Готская И.Б., Жучков В.М. Кораблев А.В. Аналитическая записка «Выбор системы дистанционного обучения», РГПУ им. А.И. Герцена // <http://rakurs.spb.ru/2/0/2/1/?id=13> (дата обращения 24.09.11)
3. Джилл Ф. Донелло, Теория и практика онлайн-обучения: Learning Content Management Systems // <http://www.e-commerce.ru/digests/foreign/issue91/press2093.html> (дата обращения 17.09.12)
4. Попов Д.И., Попова Е.Д., Певцов К.С. Обзор стандартов и спецификаций в электронном обучении и тестировании, Московский государственный университет печати // <http://www.ast-centre.ru/books/favorites/279/print/>

Ящук Т.А., здобувач,
Науковий керівник – **Чирва О.Г.**, д.е.н., професор
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини
(м. Умань, Україна)

ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЯ ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Незважаючи на специфіку освітніх систем окремих країн, у рамках світового освітнього простору активно простежуються інтеграційні процеси, що впливають на розвиток методів і способів навчання, а також економічну ефективність вищої освіти. Результатом цього стає підвищення попиту на освітні послуги.

Аналіз і узагальнення міжнародного досвіду розвитку великих освітніх систем свідчать про стрімке наростання інтеграційних процесів і створення нових організаційних форм освітньої діяльності. Нові запити ринку праці, що міняються й стають найважливішим фактором індивідуальні потреби, приведуть до зближення й об'єднання й ресурсів діяльності, і ресурсів освітніх установ різних рівнів освіти. При цьому запорукою успішної діяльності вузу є грамотна побудова стратегії й прийняття стратегічних рішень, адекватних внутрішнім і зовнішнім умовам функціонування вузу.

Одним з найважливіших показників якості та ефективності освітньої діяльності університету, що визначають його престиж на міжнародному рівні, є процес інтернаціоналізації освіти. Інтернаціоналізація вищої освіти – це посилення міжнародної складової в діяльності українських закладів вищої освіти. Основними її характеристиками є: розвиток міжнародної співпраці через програми академічного обміну (академічна мобільність студентів та викладачів), спрощення процедури визнання документів про освіту, розвиток програм для навчання іноземних студентів, розвиток міжнародної співпраці в науковій і дослідницькій сферах.

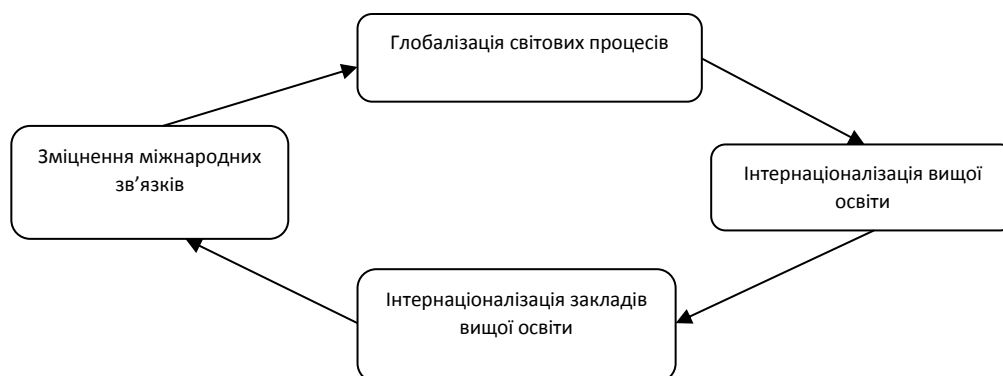

Рис. 1. Схема інтернаціоналізації вищої освіти

Процес інтернаціоналізації вищої освіти спрямований на реалізацію наступних цілей:

- 1) розширення сфери діяльності університетів за межі своєї національної освітньої системи;

- 2) диверсифікація та зростання фінансових надходжень через залучення іноземних студентів на навчання;
- 3) широка і збалансована мобільність студентів, викладачів і дослідників,
- 4) підвищення якості освіти за рахунок участі студентів і викладачів в міжнародному процесі обміну знаннями;
- 5) партнерство в сфері наукових досліджень, організація спільних наукових і дослідних проєктів.

З точки зору окремо взятого вузу, інтернаціоналізацію можна визначити як процес виходу освітнього процесу за національні кордони, здійснюваний в значущих для даного освітнього закладу розмірах.

Інтернаціоналізація вищої освіти – відносно новий феномен, який може мати різні трактування. Процес інтернаціоналізації вищої освіти розвивається завдяки динамічно еволюціонуючим політичним, економічним, соціокультурним та академічним факторам [1, с. 162.].

Позитивними сторонами інтернаціоналізації є:

- модернізація навчальних програм, обмін науково-педагогічними кадрами сприяє модернізації й підвищенню якості підготовки кадрів;
- підвищення якості наукових досліджень;
- поширення власних цінностей і формування позитивного іміджу країни;
- міжнародна вища освіта є вагомим джерелом прибутку для національних економік;
- сприяння культурній експансії. [2, с. 207].

Процес інтернаціоналізації є важливим для української вищої освіти в першу чергу тому, що надає можливості та механізми для підвищення якості. Десятиліття міжнародної ізоляції радянського періоду та наступальний розвиток, який не передбачав активного залучення до міжнародних процесів, призвели до того, що українська вища освіта втратила якість і міжнародне визнання. Наука, яка априорі є інтернаціональною, не може розвиватися без прив'язки і розуміння міжнародного контексту.

Процес інтернаціоналізації вищої школи складний і суперечливий. На сьогодні відсутній належний баланс між економічними і культурно-освітніми цілями, є потреба посилити інтернаціональну складову програм освіти. Наростає потреба впровадження новітніх комунікаційних технологій, які, на відміну від традиційних міжнародних контактів, не мають чітко обмежених меж і різко розширюють можливості співпраці.

Основним завданням державної освітньої політики щодо розвитку міжнародного співробітництва є здійснення комплексу заходів зі створення цілісної системи міжнародних зв'язків у галузі освіти, які охоплюють як міжнародний, так і вітчизняний ринки освітніх послуг. Найпоширеніша форма інтернаціоналізації вищої освіти – створення можливостей для мобільності студентів: виїзд певного числа студентів для навчання за кордон [3, с. 98].

Список використаних джерел

1. Вербицька А.В. Інтернаціоналізація як основний напрям розвитку вищої освіти. Молодий вчений. 2017. № 11 (51). С. 160-164.
2. Нітенко О.В. Інтернаціоналізація вищої освіти як фактор розвитку університету. Освітологічний дискурс. 2015. № 2 (10). С. 205-216.
3. Говоровська О.О. Інтернаціоналізація вищої освіти України під впливом глобалізації суспільства. Міжнародний науковий вісник: Збірник наукових статей за матеріалами XXVII Міжнародної науково-практичної конференції «Перспективи розвитку європейського університету в контексті широкої інноваційної стратегії» (Ужгород – Будапешт, 26-29 листопада 2013 року). Ужгород, 2014. С. 96-102.